

Ismerem a mások tekintetének igényét, elismerésük és tiszteletük fontosságát – és ismerem az emberi szempárok fölött ragyogó Teljesség Mosolyát.

Az utóbbi az előbbi tapasztalatok homályaiból tud hitelesen felragyogni és helyreállítani.

Mindaddig, amíg nem tudjuk átélni Istennel való Egységünket, rákényszerülünk a kettősség játszmáira, a feltételekhez kötött érdemek elnyerésének látszataira. Ha belül nincs, akkor kapkodunk külső igazolások és igazodási pontok után. Ha ilyenkor eldicsekszünk egy-egy jó cselekedetünkkel vagy böjtünkkel, akkor azt is Isten ölelő karjaiban és tekintetében tesszük, csak még nem öleltük vissza, és nem mosolyogtunk vissza Rá – de igényünk ez, a vágyunk Ő.

Amikor vágyunk megvalósulásának tudatára ébredünk, akkor már nincs szükségünk külső megerősítésekre, mert megtapasztaljuk, hogy az Élet bennünk Él. Újjászülettünk a Szeretet részeként, és ennek nem voltak külső feltételei, kiérdemelni nem lehet, csak ráismerni és elfogadni. Isten kegyelme által a tisztelet és elismerés – amire szükségszerűen vágytunk – lényünk része lesz, és ez felfoghatatlan erő, méltóság és szabadság. A Vele való egység által rajta kívül, Tőle függetlenül nincsenek tetteim: vagy engedem, hogy tegye általam mindazt, amit szeretne, vagy nem engedem. A jóság, a dicsőség és a hála mindenképpen Istené.

Budai Márta, Székesfehérvár